

Arrest

nr. 168 764 van 31 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2016 houdende weigering van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2016 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens zijn verklaringen kwam de verzoeker op 20 september 2010 aan in België. Hij dient op 21 september 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen neemt op 25 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 juni 2011 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 20 juni 2011 wordt de verzoeker vanuit Zweden naar België overgebracht in het kader van de Dublin-Verordening. Hij dient diezelfde dag een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen neemt op 20 januari 2012 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 83.806 van 28 juni 2012 aan de verzoeker beide statussen weigerde.

Op 30 juli 2012 werd de verzoeker opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

De verzoeker bood zich op 30 oktober 2012 samen met Belgische mevrouw A. S. aan bij de burgerlijke stand van de gemeente Kalmthout voor een aangifte van een huwelijk.

Op 29 januari 2013 verklaart mevrouw A. S. dat ze niet wenst te huwen met verzoeker.

Op 4 februari 2013 wordt de verzoeker gerechtelijk aangehouden. Hij wordt op 24 juni 2013 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende zes jaar, behoudens zes maanden effectief, uit hoofde van gijzeling en bedreigingen, mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde.

Op 25 juli 2013 werd in de gevangenis te Antwerpen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van acht jaar en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies* oud model) betekend aan de verzoeker. De verzoeker dient tegen deze beslissingen (bevel en inreisverbod van acht jaar) een beroep in bij de Raad, maar dit wordt verworpen bij arrest nr. 116.806 van 13 januari 2014. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.272 van 4 februari 2014.

Op 29 juli 2013 wordt de verzoeker overgebracht van de gevangenis van Antwerpen naar het Centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 16 augustus 2013 wordt bij de gemeente Zoersel opnieuw een aangifte van een huwelijk gedaan tussen de verzoeker en mevr. A. S. (de verzoeker treedt op bij volmacht).

Op 21 oktober 2013 verleent de Procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk. In het advies wordt gesteld dat er verschillende elementen in het dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnhuwelijk wijzen.

Op 23 oktober 2013 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zoersel het huwelijk te voltrekken.

Op 29 oktober 2013 wordt de verzoeker opnieuw bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten, met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde (bijlage 13*septies*). De verzoeker dient tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 113 416 van 6 november 2013 wordt deze vordering verworpen. De verzoeker dient tevens een annulatieberoep in, dat wordt verworpen bij arrest nr. 124.861 van 27 mei 2014.

Op 18 december 2013 wordt de verzoeker onder escorte verwijderd naar zijn land van herkomst, Irak.

Op 19 september 2014 verlaat de verzoeker Irak, hij komt dezelfde dag aan in Istanbul, Turkije, met een Turks visum voor zes dagen.

Op 16 oktober 2014 worden verzoekers vingerafdrukken genomen in Roemenië (hit Eurodac).

De verzoeker komt vervolgens op onbekende datum België binnen.

Op 21 april 2015 erkent hij A. R., de dochter van mevrouw A. S., geboren op 10 februari 2015 te Mortsel. De erkenning wordt overgeschreven op 17 september 2015 en het kind neemt de familienaam aan van de verzoeker.

Op 28 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ascendent van een Belg, in functie van M. R. Een attest van immatriculatie en een bijlage 19ter worden afgeleverd door de diensten van de stad Antwerpen.

Op 27 april 2016 wordt de verzoeker meegedeeld dat de afgifte van de bijlage 19ter onwettig is, en dat het immatriculatieattest als onbestaande dient te worden beschouwd aangezien hij geen enkele vraag tot opheffing van het op 25 juli 2013 betekende inreisverbod van acht jaar heeft gevraagd.

Op 23 mei 2016 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 23 mei 2016 en die als volgt is gemotiveerd:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer die verklaart te heten(1):*

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 24.06.2013 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behoudens 6 maanden effectief wegens gijzeling en mondelinge bedreigingen.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 25.07.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
Op 24.06.2013 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behoudens 6 maanden effectief wegens gijzeling en mondelinge bedreigingen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 24.06.2013 werd betrokkene, na reeds twee geweigerde asielaanvragen, door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behoudens 6 maanden effectief wegens gijzeling en mondelinge bedreigingen. Hij werd op 25.07.2013 vrijgesteld uit de gevangenis straf met een inreisverbod van 8 jaar. Het huwelijk dat hij met een Belgische onderdane wilde aangaan werd geweigerd en op 18.12.2013 werd betrokkene onder escorte gerepatrieerd naar Irak.

Op ongekende wijze en tijdstip keerde betrokkene, ondanks dit inreisverbod, terug naar België, waar hij op 28.10.2015 een aanvraag tot vestiging indiende in functie van een Belgisch kind. Op 27.04.2016 nam de DVZ een beslissing van niet inoverwegingname omwille van het van kracht zijnde inreisverbod. Deze beslissing is op 28.04.2016 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene een Belgisch kind heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit de veroordeling van betrokkene van 24.06.2013 blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Op 24.06.2013 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behoudens 6 maanden effectief wegens gijzeling en mondelinge bedreigingen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Hieruit blijkt dat de bijlage 13septies van 23 mei 2016 drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 23 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

3.1. De drie voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden (uiterst dringende noodzakelijkheid, ernstige middel en moeilijk te herstellen ernstig nadeel) cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker licht het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt toe:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Verzoeker zal van het Belgisch grondgebied verwijderd worden en gescheiden worden van zijn partner en dochter. Doordat hij een inreisverbod kreeg opgelegd zal hij geen, of slechts zeer moeilijk, toegang tot het grondgebied kunnen verkrijgen om zich alsnog met hem te herenigen.

Hij zal zijn rechten als familielid van een Belg niet langer kunnen uitoefenen.

De negatieve impact van een verwijdering op de relatie tussen verzoeker en zijn partner en kind is voor ieder weldenkend mens duidelijk, temeer gezien niet met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

Er is sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. (RvV nr.98 002, 27 februari 2013).

Verzoeker zal met andere woorden in zijn rechten onder artikel 8 EVRM aangetast worden.

Verzoeker wordt daarenboven onrechtmatig in detentie gehouden wat op zich een duidelijk en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.”

Algemeen wordt geduïd dat het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing(en) zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De schorsing moet bovendien kunnen verhelpen aan dat nadeel of de realisatie ervan kunnen verhinderen. (RvS 29 april 2014, nr. 227.222; RvS 23 december 2013, nr. 225.948; RvS 3 november 1997, nr. 69.332).

Opdat het zou kunnen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, moet het nadeel dus het gevolg zijn van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen en dit in zoverre deze voor de Raad aanvechtbaar zijn. Het weze herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om te oordelen over de rechtmatigheid van de beslissing tot vasthouding. Waar de verzoeker stelt dat zijn onrechtmatige detentie op zich reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt, dient dan ook te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat uit de vrijheidsberoving zou voortvloeien te beoordelen. Dit nadeel kan overigens niet als moeilijk te herstellen worden geacht, daar de verzoeker hiertoe overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank kan vatten, die in toepassing van artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de wettigheid van de vrijheidsberoving te beoordelen. Daarnaast wijst de Raad er op dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen, dit is de effectieve verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst, net tot gevolg heeft dat de vrijheidsberoving een einde neemt.

Bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient eveneens rekening te worden gehouden met het feit dat het nadeel specifiek en rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat moet worden aangetoond dat de beslissingen waarvan *in casu* de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd rechtstreeks aan de oorsprong liggen van het nadeel. Waar de verzoeker stelt dat hij een inreisverbod kreeg opgelegd waardoor hij geen, of zeer moeilijk, toegang tot het grondgebied zal kunnen verkrijgen om zich te herenigen met zijn partner en kind, moet worden vastgesteld dat dit nadeel - zo het al concreet aannemelijk zou zijn gemaakt - niet voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel maar wel uit de tenuitvoerlegging van het aan de verzoeker op 25 juli 2013 betekende inreisverbod van acht jaar. Overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet houdt dit inreisverbod, voor de erin vermelde termijn, op zich reeds een verbod in om zich toegang of verblijf te verschaffen op het Belgische grondgebied en dat van de Schengenstaten. De Raad wijst er op dat dit inreisverbod definitief is, nu de Raad het beroep ertegen heeft verworpen bij arrest nr. 116.806 van 13 januari 2014 dat kracht van gewijsde heeft. Er valt dan ook niet in te zien hoe de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, zou kunnen verhelpen aan de gevolgen die *ipso facto* aan het definitieve inreisverbod van 25 juli 2013 zijn verbonden. Een schorsing in de huidige zaak doet immers geenszins de gevolgen van het inreisverbod teniet.

Tevens moet worden geduid dat het nadeel dat de verzoeker inroept niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan zijn eigen toedoen te wijten mag zijn. De verzoeker mag door zijn eigen gedragingen of nalatigheid niet aan de basis liggen van de toestand waarin hij zegt verzeild geraakt te zijn door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De Raad stelt *in casu* vast dat het ingeroepen nadeel in zeer belangrijke mate te wijten is aan het eigen handelen van de verzoeker. Uit de thans voorliggende en niet betwiste gegevens blijkt immers dat de verzoeker op 18 december 2013, in uitvoering van een verwijderingsmaatregel van 29 oktober 2013, werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Irak. Blijkens verzoekers paspoort, waarvan meerdere afschriften zich in het administratief dossier bevinden, heeft hij Irak verlaten op 19 september 2014. De verzoeker heeft dus negen maanden in zijn land van herkomst verbleven. Uit niets blijkt dat de verzoeker tijdens zijn verblijf in Irak gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 74/12, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland, om humanitaire redenen een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod dat hem op 25 juli 2013 werd betekend. Niettegenstaande het acht jaar durende toegangs- en verblijfsverbod dat voortvloeit uit dit inreisverbod, dat overigens een Europese dimensie heeft en de tenuitvoerlegging van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) betreft, heeft de verzoeker het niet nodig geacht om humanitaire redenen te doen gelden om de opheffing of opschorting ervan te vragen. In tegendeel heeft hij ervoor geopteerd om het inreisverbod te omzeilen door eind 2014 op illegale wijze en in strijd met het opgelegde inreisverbod de Schengenzone en België te betreden. De verzoeker heeft evenmin een visum aangevraagd met het oog op gezinsherenging (met zijn beweerde partner) of met het oog op huwelijk.

De verzoeker heeft zodoende nagelaten om gedurende zijn recente verblijf in zijn land van herkomst, aldaar de nodige stappen te ondernemen en de nodige documenten te bekomen om het inreisverbod te laten opschorten of opheffen en om zich van een legale binnenkomst te verzekeren. De verzoeker maakt in geen enkel opzicht aannemelijk dat hij, in plaats van zich naar België te begeven in strijd met het vigerende inreisverbod, in de onmogelijkheid was om via de Belgische vertegenwoordiging in Irak de opheffing van het inreisverbod en desgevallend een visum - zij het voor kort dan wel voor lang verblijf – aan te vragen en te verkrijgen. Het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit dan ook in grote mate voort uit het eigen onwettige handelen en de nalatigheid van de verzoeker.

De verzoeker stelt dat hij zal gescheiden worden van zijn partner en kind en dat zijn rechten onder artikel 8 van het EVRM zullen worden aangetast. Waar het op zich klopt dat de verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen fysiek zal worden gescheiden van zijn (beweerde) partner en kind, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met dit summiere betoog nog niet concreet aannemelijk maakt dat deze fysieke verwijdering hem persoonlijk een ernstig, laat staan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, die in het verzoekschrift tevens onder de uiteenzetting van de middelen is opgenomen en aldaar nader wordt uitgewerkt, wijst de Raad er op dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt met concrete elementen aan te tonen dat hij in België een privé- en/of familiaal leven heeft ontwikkeld dat onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste

plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986,

Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Waar de verzoeker in de uiteenzetting van zijn middelen vaagweg verwijst naar een privéleven in België, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat concreet te duiden welke hechte banden hij precies zou hebben ontwikkeld met de Belgische samenleving. Een daadwerkelijk privéleven in België is dan ook niet aangetoond.

Wat het voorgehouden gezinsleven met mevrouw S. A. betreft, stelt de Raad vast dat uit de thans voorliggende gegevens geen indicaties blijken van een effectief beleefd gezinsleven met deze Belgische vrouw. In tegendeel blijkt dat de verzoeker en zijn beweerde partner reeds in 2012 en 2013 een aangifte van een huwelijk hebben gedaan te Kampenhout en Zoersel. De eerste keer heeft de huwelijksvoltrekking niet plaats gevonden omdat mevrouw S. A. niet langer in het huwelijk wenste te treden met de verzoeker. De tweede keer heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van de procureur des konings te Antwerpen. Uit dit negatief advies blijken een aantal elementen die een negatieve indicatie vormen voor het bestaan een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De procureur des Konings maakt melding van elementen die wijzen op het voornemen van een schijnhuwelijk en hij brengt hierbij onder meer naar voor dat de huwelijksaangifte werd ingediend net op het moment dat de verzoeker zou worden uitgewezen, dat mevrouw in december 2011 werd veroordeeld wegens menshandel, dat mevrouw op 29 januari 2013 de huwelijksprocedure stopzette en de gezinswoning verliet omdat de verzoeker haar bedreigde om te trouwen, dat er al eerder problemen waren en dat de verzoeker haar op 23 januari 2013 bedreigde met een mes, dat de bedreigingen ook verder gingen naar de familie van mevrouw (haar broer) hetgeen uitmondde in een gijzeling waarvoor de verzoeker in februari 2013 werd gearresteerd en in juni 2013 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (deels met uitstel), dat de verzoeker reeds sinds 2010 een legaal verblijf poogt te verkrijgen in België en beiden er niet voor terugschrikken om hiertoe een schijnhuwelijk af te sluiten. De verzoeker geeft in het verzoekschrift toe dat er relatieproblemen waren en hij erkent ook dat de feiten die tot zijn veroordeling hebben geleid, niet geminimaliseerd mogen worden. Hij beperkt zich verder echter tot de loutere en bijzonder vage verklaring, met geen enkel concreet gegeven onderbouwd, dat de problemen tussen hem en zijn partner intussen volledig verleden tijd zijn. Gelet op de voorgaande vaststellingen, kan een dergelijk bloot betoog echter niet volstaan om een daadwerkelijk beleefde gezinsrelatie met mevrouw S. A. aan te tonen. De beweerde samenwoning is evenmin concreet aangetoond. De verzoeker heeft weliswaar het kind van mevrouw erkend, doch dit gegeven maakt nog niet dat er tussen de verzoeker en zijn beweerde partner, gelet op de hoger vermelde contra-indicaties en hetgeen hieronder wordt uiteengezet, sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker gewag maakt van een gezinsleven met zijn kind en waar hij stelt dat dit niet wordt betwist in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het de verzoeker in de eerste plaats toekomt, wanneer hij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM beroept, ten overstaan van de Raad het bestaan van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven aannemelijk te maken. Dit gezinsleven dient in de feiten te worden beoordeeld. In dit kader wijst de Raad er op dat de erkenning en dus de juridische afstammingsband op zich niet steeds volstaat, maar dat tevens concrete elementen moeten voorliggen die erop wijzen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). *In casu* liggen onvoldoende indicaties voor en toont de verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke banden met zijn kind voldoende standvastig zijn. De verzoeker heeft het kind slechts na de geboorte erkend, en het is onduidelijk of de verzoeker sindsdien met dit kind standvastige en hechte contacten heeft om daadwerkelijke gezinsbanden aan te nemen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijkomend dat de verzoeker op 18 december 2013 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Irak. Op 19 september 2014 verlaat de verzoeker Irak, hij komt dezelfde dag aan in Istanbul, Turkije, met een Turks visum voor zes dagen (zie afschrift paspoort met uit- en inreisstempels en visum Turkije). Vervolgens worden op 16 oktober 2014 verzoekers vingerafdrukken genomen in Roemenië (zie hit Eurodac). De dochter van mevrouw A. S. werd geboren te Mortsel op 10 februari 2015. Nu er duidelijke gegevens voorliggen die erop wijzen dat de verzoeker zijn land van herkomst slechts op 19 september 2014 verliet en hij op 16 oktober 2014 in Roemenië was, terwijl uit niets blijkt dat mevrouw A. S. op enig ogenblik België heeft verlaten, kan moeilijk worden ingezien dat de verzoeker de biologische vader kan zijn van het kind dat op 10 februari 2015 werd geboren en dat hij nadien, op 21 april 2015, erkende. Zelfs indien de verzoeker daags na 16 oktober

2014 reeds naar België zou zijn gekomen, dan kan hij onmogelijk een kind hebben verwekt dat op minder dan vier maand later levensvatbaar wordt geboren. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De verzoeker toont echter op geen enkel wijze concreet aan dat hij de zorgdragende volwassene is van het kind dat hij erkend heeft.

Wat er ook van zij, ook indien zou worden aangenomen dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en het kind M. R., dan nog kan *in casu* niet worden aangenomen dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel de hoger besproken *fair balance* toets niet zou doorstaan.

In de bestreden akte wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 24.06.2013 werd betrokkene, na reeds twee geweigerde asielaanvragen, door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behoudens 6 maanden effectief wegens gijzeling en mondelinge bedreigingen. Hij werd op 25.07.2013 vrijgesteld uit de gevangenis straf met een inreisverbod van 8 jaar. Het huwelijk dat hij met een Belgische onderdane wilde aangaan werd geweigerd en op 18.12.2013 werd betrokkene onder escorte gerepatrieerd naar Irak.

Op ongekenne wijze en tijdstip keerde betrokkene, ondanks dit inreisverbod, terug naar België, waar hij op 28.10.2015 een aanvraag tot vestiging indiende in functie van een Belgisch kind. Op 27.04.2016 nam de DVZ een beslissing van niet inoverwegingname omwille van het van kracht zijnde inreisverbod. Deze beslissing is op 28.04.2016 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene een Belgisch kind heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit de veroordeling van betrokkene van 24.06.2013 blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.”

Uit deze redengeving blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker bij de uiteenzetting van zijn middelen voorhoudt, dat het bestuur wel degelijk een concrete *fair balance* toets heeft doorgevoerd alvorens tot de bestreden verwijderingsmaatregel over te gaan. De gemachtigde heeft vastgesteld dat de verzoeker de verblijfsreglementeringen niet respecteert en dat hij ondanks een vigerend inreisverbod terugkeerde naar België. Er wordt tevens uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Daarnaast heeft de gemachtigde zich op het standpunt gesteld dat de belangen van de Belgische staat primeren op verzoekers familiale belangen nu hij op 24 juni 2013 werd veroordeeld wegens gijzeling en bedreiging hetgeen hij als hoogst laakbare feiten aanmerkt. Zodoende werd de verzoeker wel degelijk op grond van zijn eigen gedragingen (hoogst laakbare feiten), en niet louter op grond van de veroordeling, als een gevaar voor de openbare orde beschouwd. De verzoeker verliest tevens uit het oog dat ook de inbreuk op het inreisverbod wordt meegenomen in de belangenafweging.

Een belangrijk punt waarmee tevens rekening moet worden gehouden, betreft de vraag of het gezinsleven verder ontwikkeld werd tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoeker een vigerend

inreisverbod, gestoeld op de vaststelling dat de verzoeker een reële bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt, heeft miskend en zich op onregelmatige wijze naar België heeft begeven. De verzoeker wist dan ook dat het ontwikkelen van een eventueel gezinsleven van meet af aan een precair karakter zou hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, *quod in casu*, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied voorts in functie van de situatie van de betrokkenen en van het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst of elders, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). De verzoeker beweert wel dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van een gezinsleven elders, doch hij toont zulks op geen enkele wijze concreet aan. De loutere bewering dat het gezinsleven niet in Irak kan worden verdergezet, volstaat uiteraard niet. Bovendien liggen in verzoekers geval zowel elementen van immigratiecontrole, met name de niet betwiste inbreuk op een vigerend en langdurend inreisverbod met Europese dimensie, als van openbare orde voor.

De verzoeker kan, in het licht van hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden verwijderingsmaatregel zijn familiale belangen onevenredig zwaar aantast. Hij toont niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel geen billijke afweging heeft gemaakt tussen zijn familiaal leven en de belangen van de Belgische samenleving bij het voeren van een effectieve immigratiecontrole en het bewaken van de openbare orde.

De verzoeker heeft derhalve geen verdedigbare grief, geput uit artikel 8 van het EVRM, aangevoerd. Deze grief kan dan ook niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aangemerkt.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verzoeker met zijn overige bemerkingen het moeilijk te herstellen karakter van het ingeroepen nadeel en het causaal verband met de bestreden beslissingen niet aantoot. Waar hij stelt zijn rechten als familielid van een Belg niet langer te kunnen uitoefenen, is dit nadeel verbonden aan de wettigheid van een andere dan de thans bestreden akte en verliest de verzoeker uit het oog dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem geenszins verhindert om vanuit zijn land van herkomst een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen noch belet dit hem om zich bij eventuele procedures voor de Raad te laten vertegenwoordigen door een raadsman naar keuze.

Verzoekers uiteenzetting volstaat dan ook niet om aannemelijk te maken dat hij een ernstig, laat staan een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Gelet op de vaststelling dat niet is voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, dient in de huidige stand van het geding geen uitspraak te worden gedaan over de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE